

[Kun kärsimys ei täytä tuntomerkkejä, mutta sattuu silti. Kuvaus elämästä, jossa ei ole turvallista aikuista, jolle puhua](#)

Tarina on tiivistys, mutta tuntuu, että jo sen jakaminen on väärin, niin väärin. Miksi sen jakaminen on väärin? Koska koko elämäni on jankutettu, että nettiin ei jaeta mitään yksityiselämästä. Osa asioista on vertauskuvallisia, esimerkiksi "sanon, etten jaksa". En ole sanonut näin suoraan, mutta eleillä olen yrittänyt. "Ei se, että itse saat vierittää syyt niskoilleni, kun itse et ole tehnyt jotain." Malliesimerkki, näin on käynyt toistaiseksi kahdesti, mutta kuka tietää mitä tulevaisuudessa tapahtuu?

Sinä, joka huudat.

Sinä, joka rakastat.

Sinä, joka suojelet.

Tai jonka pitäisi suojella.

Manipulaatio on vahvuuksiasi.

Saat toisinaan asiat tuntumaan syyttäni.

Sanon, etten jaksa.

Joskus kuulet, joskus et.

Tiuskit ja äyskit, olet ärtynyt. Huudat, reagoit suuttumalla.

Et ehkä itse kutsu sitä suuttumukseksi, mutta minä kutsun.

Kaikki muutkin kutsuisivat.

Jos tietäisivät.

Olen yksin, sillä en voi puhua. Sinuun pitäisi voida luottaa, sinun pitäisi olla tukena. Mutta miten mihinkään epävakaiseen ja heilahtelevaiseen voi luottaa? Et ole yhtään kuin tukeva pilari, olet huokuva puu, joka pysyy, mutta joka heiluu ja vaihtaa suuntaa aina, kun tuulet ovat tarpeeksi vahvat. Tapauksessasi tuulet ovat tunteitasi, jotka saavat olla ja mennä, kuten haluavat. Ja purkautua, kuin haluavat.

Pyydät aina anteeksi ja sanot, että rakastat. Että olet ylpeä, että et kadu mitään. Mutta vaikka kuinka toistelet noita sanoja, et toimi niiden mukaan. Ne kiillottavat omatuntosi, mutta eivät auta. Niihin turtuu. Ne menettävät merkityksensä, aivan kuten sinäkin jonain päivänä. Sillä minä en jaksa.

En elää, ainakaan sinun kanssasi. Koti, joksi taloasi pitäisi kutsua, on

aina täynnä huutoa. Meteliä. Tappelua. Miksi et voi nähdä? Koska minä en puhu. Miksi minä en puhu? Koska pelkään. Koska pelkään niin vietävästi, että se sattuu. Pelkään vihaasi ja ärtymystäsi, sillä aivan liian usein sinä vaiensit minut, kun olin pieni. Vaiensit, koska olit väsynyt ja sinulla oli monta rautaa tulella. Toisinaan kysyn lupaa asioihin, joihin vastaat: "Tietenkin, miksi kysyt?" Miksi kysyn? Koska sinusta ei tiedä.

Kun olin pieni, sinä kontrolloit kaikkea. Mitä sain laittaa juhliin päälle, mitä piti laittaa juhliin päälle. Jos ehdotin jotain liian epäsovinnallista, tylsää ja arkista siis, sinä kielsit. En enää muista äänensävyäsi, mutta tiedän, että en nauttinut siitä. Ajan mittaa opin valitsemaan juhlavimmat vaatteet, etkä enää siitä valittanut. Muistan, kuinka tappelit isäni kanssa, kun olin pieni. Muistan, kuinka pakenin. Muistan viimeisen kerran, kun itkin ja huusin. Todella huusin. Se oli seitsemän vuotta sitten. Eikä se ollut sinun läsnäollessasi.

Joskus tuntuu, ettet välitä. Ettet välitä siitä, mitä teen, vaikka samaan aikaan tahdot hallita ja olla paikalla. Sanot olevasi ylpeä, mutta mistä? Siitä, että olen kaunis? Älä luota kanteen vaan lue kirja. Että osaan piirtää? Milloin viimeksi todella katsoit töitäni ja ajattelit "tuo on kaunis, hän on taitava". Katsot menneisyyteen, jos tuijotat samoja, aikaa sitten tehtyjä töitä.

Koulumenestykseni? Se ei ole sinua kiinnostanut pitkiin aikoihin. "Hänellä menee hyvin", ajattelet varmaan. Sen sijaan sisaruksieni asioista olet usein perillä. Jopa sen, joka ei enää asu samassa talossa. Et huomaa, jos saan kokeesta 7½ tai 10-. Et, ellen itse sano. Silloinkin, jos sanon, kysyt "miksi vaikutat niin pettyneeltä?". En ole pettynyt. Yhdeksän sattuu olemaan tavallinen arvosanani.

Tietäisit, jos olisit seurannut koulunkäyntiäni. Enää silläkään ei taida olla väliä.

Lukiossa ainut asia, jolla todella on merkitystä, on kirjoitukset. Ehkä keskityt niihin sitten enemmän. On monia asioita, joita et tiedä. Jos kysyttäisiin, vastaisit, että

tietenkin tunnen hänet, vaikka todellisuudessa et tunne minua. Enkä minä aio tuoda itseäni esille sinua varten. Kirjoitan omaa kirjaa, trilogiaa. Sitä et saa koskaan tietää, sillä julkaisen sen salanimellä. Olen aromantikko, mutta vaikka hyväksyt sen, et ansaitse tietää sitä. Suurin osa ystävistäni on vanhempia kuin minä. Sitä en uskalla kertoa.

Kuinka usein vanhempi on vihainen lapselleen? Kaikki ystäväni eivät edes muista, milloin viimeksi heitä ollaan kutsuttu vihaisina koko nimeltään. Minä muistan, viimeisin oli viime kuun lopulla. Sitä edellinen kuuta aiemmin. Kerran kuussa. Joskus useamminkin. Ainut asia, mitä ikinä olen halunnut, on normaali perhe. Siksi pakenen. Juoksen niin lujaa, että kompastun pian. Tahdon siivet, jotta voisin lentää taivaalle vapaana muiden joukkoon. Niiden sijaan minulla on kahleet nilkoissa, kahleet, joita ei voi rikkoa.

En aio nähdä sinua usein, kun muutan pois. Aion katkaista kahleet ja liittää vapaana, nauttia tuulen virroista. Aion pukeutua juuri kuin haluan, tehdä kuin haluan. Enkä halua, että sinä näet. Sillä minä kärsin. Kärsin valtavasti, en pysty. Leikin lapsenvahtia ja päivän päätteeksi et pyydä anteeksi. Ja jos sanon, että suutuit jälleen, kimpaannut ja väität, ettei se ollut suuttumista. Mutta heti jos itse, edes tekstiviestillä, sanon, että en halua tehdä jotain ja pyydän perusteluja, kutsut sitä raivoamiseksi.

Sisäinen lapseni on kärsinyt. Ei pelkästään sinun takiasi, mutta sinun avullasi se ei parane. Sen tiedän. Henkinen minuuteni kärsii, mutta sen ei pidä näkyä. Ei, sillä jos näkyisi, menettäisin. Menettäisin, tai sitten sinä suuttuisit. Enkä minä tahdo, että suutut. En mistään hinnasta. En, sillä pelkään.

Mikä tässä kaikessa on pahinta? Ei se, että sisaruksiini keskityt huomattavasti enemmän. Ei se, että itse saat vierittää syyt niskoilleni, kun itse et ole tehnyt jotain. Pahinta on, kun auringon laskeutua olen yksin, yksin ilman ketään, jolle jakaa mitään. Luovutin jo isäni suhteen. Pian on sinun vuorosi, äiti.

Source URL:

<https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2022/kun-karsimys-ei-tayta-tuntomerkkeja-mutta-sattuu-silti-kuvaus>